JUSTICIA SOCIAL

ORGAN DE LA UNIÓ SOCIALISTA DE CATALUNYA

Cal treballar amb entusiasme per a realitzar grans empreses.

SAINT-SIMON

PASSAT PER LA CENSURA

Estranger

Notes diverses

La setmana que acabem de passar, ha estat tragada de debat. Si el l'atenció principal ha recaigut a Etiòpia, a la vegada que ha d'entendre en el plet italo-abissini.

Cadira el que ocupava a darrera hora, el consell es tenia el dia 4, com s'havia dit en un principi.

Es donava per descontitat l'interès que podria produir el rapport del delegat italià, com també va impressionar gairet la nota de l'oficiós que es varen venir obligats a fer, obeint ordres superiors, la delegació italiana.

No el matex podem dir del delegat etiòpic, el francès, professor Jèze, el discurs del qual va caure com una bomba en el Consell. Diversos, però, destinat a obrar damunt els sentiments humanitaris del món i de cara a la galeria. El mestre de Dret internacional ha estat optat. Es un bell discurs de contingut forta i aprofitant la gran volubrina i portatriveu de la S. D. N., ha plantejat davant dels ojets, no ja un problema de Dret internacional, si no el problema de democràcies feixoisme. I el professor Jèze ha vengut. Nosteno, segur. Encara que Etiòpia sigui ocupada i esquartrada, per damunt de tot restarà la formidable requisitòria del mestre francès, de la qual ens plau transcriure la part más essencial.

Parla Mr. Jèze: «El Govern italià acusa Etiòpia de preparar agressions contra els seus potents veins. El Govern d'Etiòpia declara fermament que el seu ideal no es el sotmetre el seu poble a un regim militarista que prou les nations civilitzades que poden caminar i parlar, per no ajustar-los en l'odi i per la guerra de conquesta. No es aquesta la meta de civilització que el Govern etiòpic ambiciona per al seu poble.» Per comentarse-sol, refuseu fer-ho nosaltres.

De gran transcendencia forentanyi les declaracions que feren les delegacions espanyola i soviètica, ja que hingui esperava dels esmentats delegats les declaracions que feren. Espanya, declarant-se partidària de posar en pràctica el Convenat; els Soviets, condemnant la política feixista, el que es igual que dir que es recolza la política de Stalin.

De fitte dels fets que han succeïts fins al paroxisme a les canyoneres, ens la declaració de la conessió petroleira a un grup anglo-americà, si be despres s'ha dit que solament era americà, malgrat haver estat signat el convenì de concessió per un grupo financier de la City i amb el «Standard Vacuum Oil Company», Mr. Riker.

L'agitació sistemàtica, en progressió constant en els países de regim democràtic, ha estat una altra de les característiques d'aquesta fites.

Per altra banda, sembla que es torni a operar una revifalla en l'Anchluss. Aquesta revifalla podria tenir com a conseqüencia que França renegi una nica a Grècia, ara que sembla disposada més per la tesi britànica que per la italiana, conseqüencia tal regada de la posició que han adoptat els neutrals.

* * *

El dia 1 a la tarda va esser clausurat el XI Congres de les Internacionals.

L'E. va aprovar per unanimitat una resolució en la qual es declara que si la majoria de les nacions d'Europa continua sense control l'opressió de les nacionalitats i que tota els que les composen s'han de tingut endeutades a la S. de N., en sollicitud d'ajuda.

Amb referència a la situació de les minories als países de regim democràtic, s'ha decidat que mantenint que el problema de les minories es independent de la forma de governi i que la solució es urgent.

* * *

En el transcurs de la setmana han succeïtat les reclamacions diplomàtiques de diferents Estats, fetes al Govern dels Soviets, pels discursos violents dels delegats de la III Internacional, promulgats per el Congres celebrat a Moscou. Es finamentes les reclamacions en que dit Govern no compleix el convenigut amb els Tractats que li estan oberts.

Sembla, però, que la majoria de les potències protestatàries no han tingut cap encara la diferencia que hi ha entre els organismes de la III Internacional i el Govern dels Soviets.

El fet d'haver estat elegit secretari del Comintern el talgar Dimitroff, posser farà canviar una mica l'opinió confosa i errònia que fins ara s'ha vingut sostenint sobre els dos organismes.

Nosaltres estem fermament convençuts que dels diferents actes que celebra els capa del Vatica, en llur intromisió en els afers dels altres países, a cap Estat se li ha atrevegut reclamar al govern de Roma, malgrat que les de la anyi llaunció italiana el capo nes despatxable i vinible ha estat sempre nulla.

Una ferrada que nosaltres afirmo al Govern de Moscou, si d'avui endavant es volen llunar de mentides, son de les que han tingut l'agudatge aquests darrers dies, si el formar un Estat autònoma que no es podrà esser el Kiculin. Fóra l'unica manera per es poder evitar dolèries i, fet i fet, tot que dura igual.

Bèlgica ha entrat a formar part de les nations que han reconegut els Soviets. Amb tal motiu han estat signats alguns tractats, entre ells un de comercial. Tanmateix, trobem que poder la crat economia es la senyi nas unica nassal.

D. A.

ADVERTIMENT

Preguem als nostres companys, afiliats i amics, que tingin present les circumstàncies dins les quals cal que es desenvolupi la premsa, per tal de perdonar-nos els baixa i l'escassedat de materials en el nostre setmanari JUSTICIA SOCIAL

Ens cal passar per la Censura i no ens hi podem entendre, perque aquesta no ens vol deixar parlar de les coses que nosaltres tindrem major interes a dir.

Que els companys no ho oblidin i sobretot que no deixin d'adquirir-nos, perque perdem temps i diners.

Socialisme, camí de pau

Amigos:

No es sectària, no, la meva afirmació que nomes l'internacionalisme nascut de la doctrina socialista pot acabar amb les guerres. Es filla d'una reflexió serena. Es per la raó que he arribat a la nobla convicció que només el socialisme és camí de pau i que tot sentiment tirandat com a bandera dau, incontinentment, a la guerra. Per aixo temo tant el sentiment de pàtria fet sanyera. Es se que el seu caràcter estàtic està molt lluny del nacionalisme absorbent, que n'es tot el contrari, però el l'enterboleix la cara justa de l'ideal socialista. Tendira al llindar de la seva doctrina i pot tòbora justificar la guerra. Vulòria ajudar-le a «curar» que porque l'internacionalisme nascent, desarmador, no podrà esser realitat fins que les consciències socialistes siguin en major nombre i que socialistes siguin la majoria en parlaments i governs.

Perque amb signi uns fet es indispensable que les dones es pentrin de la doctrina socialista car es pot dubtar de l'eficàcia del pregàmia per a realitzar una justa distribució de riquesa, es pot dubtar de la revolució socialista, tant evolutiva com violenta, per la transformació profunda que fatalment dura a la cèllula inicial de la sociedat humana, però no es pot témer ni dubtar que l'internacionalisme, principi essencial de la doctrina socialista, no signi camí de pau, únic i segur.

M'has dit: «La fraternitat universal per damunt d'una germanor nacional es contra natura. L'internacionalisme no pot de cap manera fer vibrar sentimentalment i per aquest motiu, el teu socialisme no arrivà sempre.»

La teva posició es la de tots aquells que julgen més amb llur sensibilitat que no amb llur raó, entre els quals es comptien gairebé totes les dones. Es una posició eminentment subjectiva que es aferra al llindar del Socialisme. Vol la pena de parar-hi de ben prop.

Tens raó, amiga. Mai el socialisme no farà vibrar sentimentalment com pot fer-ho una crida a l'honor nacional, l'evocació d'un passat glorios o l'esperança d'una grandesa del propi país, però aquí precisament, en aquesta manca de fons sentimental, rudica la ferma esperança que podem tenir en el socialisme. El que recolza damunt el sentiment pot moure i abrandar les masses, però ho saben Hitler i Mussolini i tots els aborrdors de multitudes, numes el que s'assenta damunt la raó pot illuminar-les.

El socialisme no vol abrandar, vol fer llum; no vol moure impulsivament; vol provocar l'acció constructiva, serena i fecunda; no vol donar guanys, ni honor, ni gloria, sino pan, treball i justícia; no vol omure passionalment, sino guiar racionalment.

Per això estudia els moviments collectius, els mobils i sentiments que els impulsen i ens dona la vertital llumenosa de la qual ens hem de penetrar tots, especialment les dones, que *no es si sentment el que pot unir els homes, sino la raó.* Sembla paradoxal i no obstant, no es fàcil escatar com la dita que lliga pel sentiment, comunitat de sang, identitat de religió, igualtat de parla o unitat historica, es deve obstacle, paral, element de divisió quan calle in veu de la sorg quan convida els diferents ritus a que se sotmet el sentiment religiós quan termina la igualtat idiomà q la comunitat d'historia.

Considera el sentiment tipus de l'amor personal, aquell que ens uneix directament a altri, des de la simpatie que n'es el precedent, passant per l'amistat que n'es la forma serena, fins a l'amor conjugal i l'amor maternal que en son la suprema expressió. Considera en aquest ordre de sentiments l'amor maternal, per essent el de desinteressat, el nos ajuda de dues a l'abnegació, als sacrifices que avidien sovint fins a l'heroisme. Doncs aquest sentiment, fant de tota abnegació si el considerem aplicat sota el sostre familiar, es social, per a ma dir sovint, el mes antisocial que existeix quan actua fora del recolz familiar. Aquella mare heroica d'abnegació per als seus fills es, finalment, d'una incomprensió total, d'un tancament absolut de sentir quan tracta dels qui no son els seus fills, dels forasters. En caffar la veu de la sang, tot el sentit queda trabsformat en recel, antipatia, desconfiança, per no dir odi, tàmpoc ozna la llosa que cova amorosament la seva llocada, per sometimos al pall que no ha cavat.

I qué diremdel sentiment religiós? Considera el cristianisme que n'es la forma més alta. Que ha posat la seva doctrina essencialment sentimental, de fraternitat humana, d'amor a tots per a uns els llunyi? No es amira, no convi te al seu historial crims collechus com una Saint-Barthélémy, la Inquisició, múltiples guerres de religió. L'amor al cristià es tan limitat, l'odi a l'heretge que una interesa doctrina serveix per a sectiuar i matar. Per un cristià, per un catòlic, el musulmà el budista, un simple protestant, sòn éssers dignes del menysprey. Son l'heretge i la qualificació permet tot desamor, justifica tot odi.

I no parlem del sentiment nacional. Aquest sentiment, lligat d'unió per aquells que son de la mateixa terra, que parlen ei la mateixa llengua, que tenen una mateixa historia, es convertex en pazel estrèm que capgira tots els sentiments d'afecte en desafecte contracr quan es tracta de l'estranger. Per això ha estat la forxa sempre encesa i a punt d'abrandar-se en odi envers aquells que pertanyen a altres terres, que parlen altra llengua, una tenen historia distinta. Al seu còmpat, invasions, anexions compuestes, totes les formes de la cobdicia i de la rapinya han estat legals i justificades i quan, saltant mes enllà de les fronteres de sang, de llengua, geogràfiques, històriques, ha traspassat a raóes distintes, totes les exaccions, espoliacions, tots les crims sota el nom de colonitzacio han estat justificats i legals pels codis de moral internacional.

«Els sentiments, companya, son com les medalles. Dues cares inseparables, indissoluble per un gratis més o menys fi. Afirmarel els sentiments, però a cosa viva que son, fan de la medalla en sòn estamputs un dise molt que «no mesura adés una cara, adés l'altra. Tal es, «sense ro de insinuacions, Or home. «Es pàsició, de limita. Depèn que la medalla mori enca o enlla d'una limita determinada, familiars, confessionals, religioses, perque «Hi que «es simpatia sigui antipatia, afin que «ra amor canvi in odi, «llà que «ra confiança doni lloc a recel. En una «altitat tant fluctuant, tant mobil, «com podrien trobar els elements de seguretat «per el desarmament, pare de la pàs? «gnor?

No descomptis, companya, «Ha «ga, però «ra, «ter vibrar sentimentalment al «llindar, tingut «fida l'esperança «arrow deliberadament fing dels aziminats sentimentals per a cercar, en la raó, «llegaims que «poden unir per damunt dels moviments passionals que divideixen.

«Es deliberadament que «el socialisme no diu fraternitat com digué el cristianisme, «no repetiren els humes de la Revolució francesa. El socialisme «conta la «mobilitat de «contingut d'aquests «conceptes, «aspi que l'home no «mira «ès «ns «sentiments «sino «que «es «mira per «ns «ra «tracta de l'estranger. Per «això ha «estat la «orxa «sempre «encesa i «a punt «d'abrandar-se en «odi «envers «aquells «que «pertanyen «altres «terres, «que «parlen «altra «llengua, «no «tenen «historia «distinta «A «un «còmpat, «invasions, «anexions «compuestes, «totes les «formes «de la «cobdicia «i «de «la «rapinya «han «estat «legals «i «justificades «i «quan, «saltant «mes «enllà «de «les «fronteres «de «sang, «de «llengua, «geogràfiques, «històriques, «ha «traspassat «a «raóes «distintes, «totes «les «exaccions, «espoliacions, «tots «les «crims «sota «el «nom «de «colonitzacio «han «estat «justificats «i «legals «pels «codis «de «moral «internacional.

«Els «sentiments, «companya, «sòn «com «les «medalles. «Dues «cares «inseparables, «indissoluble «per «un «gratis «més «o «menys «fi. «Afirmarel «els «sentiments, «però «a «cosa «viva «que «son, «fan «de «la «medalla «en «sòn «estamputs «un «dise «molt «que ««no «mesura «adés «una «cara, «adés «l'altra. «Tal «es, ««sense «ro «de «insinuacions, «Or «home. ««Es «pàsició, «de «limita. «Depèn «que «la «medalla «mori «enca «o «enlla «d'una «limita «determinada, «familiars, «confessionals, «religioses, «perque «Hi «que «es «simpatia «sigui «antipatia, «afin «que «ra «amor «canvi «in «odi, «llà «que «ra «confiança «doni «lloc «a «recel. «En «una ««altitat «tant «fluctuant, «tant «mobil, «com «podrien «trobar «els «elements «de «seguretat «per «el «desarmament, «pare «de «la «pàs? «gnor?

«Es «deliberadament que «el «socialisme «no «diu «fraternitat «com «digué «el «cristianisme, «no «repetiren «els «humes «de «la «Revolució «francesa. «El «socialisme «conta «la «mobilitat «de «contingut «d'aquests «conceptes, «aspi «que «l'home «no «mira «els «seus «sentiments «sino «que «es «mira «per «ells «i «cerca «base «ferma «en «poder «edificar «amb «solidesa. «Les «lluites «homes «sense «excepció «venir «al «unió «a «la «comuna «servitud «del «treball; «vet «que «els «infants, «els «vells, «els «malalts «i «als «feble «vinen «del «benefici «dels «que «els «vulten; «i «per «damunt «dels «llignams «sentimentals «que «fluctuen «i «es «regiren «impulsivament, ««oculta «el «pes «de «les «necessitats «que «sotmeten «tots «els «homes «i «dels «interessos «comuns «que «els ««««

productes fora de Catalunya, i inclús fora d'Espanya quan es tracta d'olis de llegums, que s'hi fan a milió dit, contrabatent, serrinyo despres com a oli de primera qualitat, quan en realitat es el de pitjor qualitat, ja que atenua de neutralitzar-se eren dolents i, per tant, incomestibles, una vegada neutralitzats han quedat sense color, sense olor, sense sabor i sense vitamines, i si en de es en una quantitat irrisoria. ¿Qui era que es preocupi d'aplicar una cosa aixi a Catalunya, que sense cap dubte es la primera que tenim agricola? Cal, per tots els mitjans que estiguin al nostre abast, habituar el consumidor d'oli neutre a l'oli pur d'oliva de la nostra producció, encara que segon fent-ho com ho fer el Conseller d'Agricultura servir d'esquerra amb els blats de la collita del 1934, del contrari les comarques olivareres de Catalunya estaran a la miseria en un termini no llunya.

Cal tenir en compte que no hi ha cap regió espanyola que no treballi econòmicament per servir d'esquerra calgui per salvar les seves productores, i Catalunya es l'unica regió que no s'ha preocupat seriosament de salvar aquesta producció, ans al contrari, el nostre conseller, per l'afany de lucrar-se, ha estat el qui l'ha perjudicat més, i cal esperar que aquest producte es una part important de la vida agricola de Catalunya.

1 1936.

Les Borges Blanques.

JUSTICIA SOCIAL

prega tots els subscriptors i corresponsals que no estiguin al corrent de llurs pagaments que envin l'import de llur deute a aquesta administració PELAYO, 10, 1.º, 1.ª

Entreteniments sense malicia

Conte sub de l'any 2000

Vivia en un palau fabulós. Els seus salons contenien incalculables riquesses artistiques vingudes d'arreu del món. Tenia tot el que podia desitjar: joies, diners, glòria... Però malgrat tot no era feliç. Que es tracta en la primera plana dels milions relatius de fet el món? Quin profit recollia dos dos mil milions d'esser humans la tuguesson conjuntament en llurs pateaments? Quin gaig li proporcionava la vinguda al seu palau dels millors i més famosos cantants de les cinquanta parts del món?

Totes les races de la terra, la havien tramès els seus millors representants a rendir homenatge. Quan donava una festa, la varietat dels colors de la pell, l'estatura de la indumentaria i l'aguaitarreig de parles inextricables oferien les notes destacades. I ella es passejava com una nena universal, entre de l'admiració dels seus subdits.

Però ella no era feliç. Ella sabia que tots aquells homenatges no anaven destinats a ella: ella sabia que les paraules galanes es pronunciavien com un deure; ella sabia, en fi, que la seva companyia es demanava gomes quan havia d'intervenir en la preparació d'un gaire sentimental entre aquelles magnifics exhibitors i les seves odiades rivals.

Aquesta farsa la consumia, de no podia escoltar sense exaltar-se els elogis diturambics dels nous cinguts. Dubtava tothora de les protestes de fidelitat dels seus antics amants. S'avergonyia de cap a peus quan considerava els lamentables papers a que l'obligaven els seus exigents. Comprovava amb dolor a l'home que ja no li guardava el més mínim respecte. Que la feien intervenir en les més baixes combinacions. Que l'havien relegat al denigrant paper de simple alcaiota.

I no ho pogué aguantar. Cap a l'any 25 moria de vergonya i consumpció. Pobreta!

I, escoltem avi, com es deia la missenyora?

—Societat de les Nacions.

El nou Cens Social

(I)

La Llei de 16 de juliol —latifdia per als obrers autèntics, essa ja demostraren— no té res que veure «Base Addicional». Però una Base prou ferma perque la burgesia d'ERGui molt agrada al seu autor senyor Madariaga.

Diu aixi: «Las representaciones patronal y obrera, en los organismos a que se refiere esta Ley, salvo cuando se trate de Juradas Mixtas por Empresa, serán elegidas allí donde existan, dos o más organizaciones concediendo representación a las minorias.»

D'on resulta que a tots els Jurats Mixtos de Barcelona —el mateix ens referirem a tot arreu— tindran representació, a més dels Sindicats obrers que defensen els treballadors dels punt de vista de l'economia socialista, els socials-cristians com la F. O. C., els Blocs d'origen tradicionalista i tal vegada alguns que «e» faran «o» no estan ja fen —de la J. A. P. o bé de la J. O. N. S.

El que passara despres, ja ho sabem tots. Que les Bases de treball, l'arma economica mes poderosa per a la defensa dels treballadors, seran sempre acordades per un 75 majoria de la representació patronal amb que els patrons en segona convocatòria, que es sempre la decisiva, ni hi mancaran, i els «traïdors» corresponents obrers que vinen dels patrons i estan «soll agrais del compatriota» llur estaran «ben» de «ni» dies de comprando per tal de no «ensenar la cara». I mes gran encara, que despres diran als treballadors que han estat ells qui els han defensat.

Ara bé. Dos d'aquestes columnes [illegible] que el acord mes pro[illegible] dels U. G. T. acceptats per Espanya durant la Dictadura i ratificats pel primer govern de la República, tots els Pactes Collectius de condicions de treball que es celebrin a Pedlevendur seran nuls si mateixos als obrers els avantatges que avui gandeixen. No creguin els senyor Salmon a Madrid i Torrents a Catalunya que si Largo Caballero en promulgar la llei de 27 de novembre del 1931 va instituir que les Bases de treball jauren de tenir «en cuenta» les condicions establertes pel «convenio» vigent en aquell moment, ara, en el nou Cens Social, no es tracta de «tenir en cuenta» les condicions establertes pel «convenio» vigent en aquell moment, ans de «respetar» les condicions establertes pel «convenio» vigent en aquell moment. Que no es tracta de «respetar